

РЕШЕНИЕ

№ 8620

гр. София, 24.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА

при участието на секретаря КАЛИНА Д. АНГЕЛОВА
като разглежда докладваното от РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА Гражданско дело № 20211110167559 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК и е образувано по предявен иск с правно основание чл. 405 КЗ.

Настоящото дело е образувано по искова молба на Н. И. П. против "*****" АД.

Ищцата Н. И. П. извежда субективните си права при твърдения, че между нея и ответника е съществувало застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за застраховка "Каско", с предмет л.а. м. "*****", м. "*****", с рег. № *****. Същата сочи, че на 12.11.2018г., в срока на застрахователното покритие възникнало застрахователно събитие- ПТП. За настъпилото събитие при ответника била образувана щета № 0000- 1201- 18-209076, по която бил извършен оглед и били описани уврежданията в опис- заключение от 22.11.2018г. Последният отказал да плати застрахователно обезщетение по образуваната щета, като отказът е обоснован с доводи, че ищцата, като нов собственик на процесното МПС, не е встъпила като страна в застрахователния договор, тъй като не е представила автомобила за оглед. Ищцата развива съображения, че отказът е незаконосъобразен, тъй като, ако по време на действието на застрахователния договор застрахованото имущество бъде прехвърлено, приобретателят встъпва в правата и задълженията на застрахования по застрахователния договор. Видно от издадения анекс № 1/ 21.05.2018г., ищцата била приета от ответната застрахователна компания като застрахована по полицата.

Ето защо, ищцата моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 1600, 00 лева, представляваща застрахователно обезщетение по застраховка "Каско" за имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба- 29.11.2021 г. до

окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 475, 59 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 18.12.2018г. до 29.11.2021г.

В срока и реда по чл. 131 ГПК ответникът "*****" АД в срока по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове. Ответникът не оспорва твърдението, че процесният автомобил е бил закупен от ищцата, както и че е бил сключен анекс към договора за застраховка Каско от 21.05.2018г., както и че ищцата е плащала уговорената премия. Същият оспорва твърденията на ищцата, че към 22.11.2018 г. е налице влязъл в сила валиден договор за застраховка "Каско" полица № *****, сключен по отношение на л.а. м. "*****", м. "*****", с рег. № *****. В отговора на исковата молба са развити съображения, че договорът не е влязъл в сила, независимо от сключения анекс от 21.05.2018г., тъй като новият собственик не е спазил задължението, което има съгласно т. 13.2 от Общите условия, да предостави автомобила за оглед и заснемане, което било записано и в сключения анекс. Ответникът релевира доводи, че посоченото е основание да се приеме, че настъпилото събитие е непокрито като риск от полицата по застраховка "Каско". На следващо място, в отговора на исковата молба се оспорва стойността на причинените на процесното МПС вреди. Сочи, че по част от детайлите (заден десен калник на автомобила), в рамките на които е настъпило съприкосновение при ПТП били налице предходни увреждания и същите следвало да се изключат от обезщетението. Ответникът навежда твърдение, че било икономически нецелесъобразно възстановяването на автомобила предвид неговата средна пазарна стойност към датата на ПТП, поради което била налице тотална щета по смисъла на чл. 390 КЗ. В отговора е наведено възражение за изтекла 3- годишна погасителна давност.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

На 03.04.2018г. е сключен договор за застраховка "Каско на МПС" № ***** между "*****" АД и Юлиян Иванов Иванов, с предмет л.а. м. "*****", м. "*****", с рег. № СВ1387ММ, с период на застрахователно покритие 04.04.2018г.- 03.04.2019г. На 21.05.2018г. е сключен анекс към посочения договор за застраховка между Н. И. П. и ответното дружество, съгласно който страните са постигнали съгласие полицата да се прехвърли на нов собственик на лекия автомобил, като същата е валидна и след промяна на регистрационния номер, като последният се променя на *****.

От представените пред настоящата инстанция сметки се установява, че на 03.07.2018г. и на 28.12.2018г. ищцата е платила втора и четвърта вноски от застрахователната премия в размер на 64,77 лева и 63,24 лева.

От представените талон за оглед на автомобили и добавък към талона за оглед на автомобил се установява, че процесният автомобил е представен за оглед на 03.04.2018г. (при сключване на договора за застраховка), на 22.11.2018г. и на 20.12.2018г.(след настъпване на застрахователното събитие). От същите се установява, че към момента на сключване на договора за застраховка алармата на автомобила е била неизправна и същият не е разполагал с имобилайзер. Други забележки не са вписани. В представените добавъци е

посочено, че по автомобила има одрасквания, боята е наранена, има подбито и корозия, и са били поправени десен панел, врата, праг.

На 22.11.2018г. ищцата е уведомила ответното дружество за настъпилото събитие, за което е образувана щета № *****.

С писмо от 17.12.2018г. ответникът е отказал да плати обезщетение, като отказът е обоснован с доводи, че при сключване на анекса ищцата не е представила МПС за оглед.

Пред настоящата инстанция е назначена САТЕ, съгласно заключението на което на 22.11.2018г на кръстовището между ул. "Костенски водопад" и ул. "Георги Измирлиев" при което л.а. м. "*****", при извършване на маневра "завой на ляво" не пропуснал насрещно движещия се л.а. м. "Сузуки". Вещото е посочило, че стойността на лекия автомобил към момента на настъпване на застрахователното събитие е 1647 лева, а стойността на вредите е 1522,60 лева. Стойността на запазените части е 412 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Релевантните към предмета на спора въпроси са наличието на валиден договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, уведомяване на застрахователя за настъпилото застрахователно събитие, размера на претърпените вреди. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, в тежест на ищцата е да докаже настъпването на посочените обстоятелства.

Не се спори по делото, а и се установява от приложените писмени доказателства-застрахователна полица № ***** , че между Юлиян Иванов Иванов и ответника е налице застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на сключен договор за застраховка „Каско“, с период на застрахователното покритие 04.04.2018г.- 03.04.2019г. и предмет на договора л.а. м. "*****". Посоченият договор е изменен на 21.05.2018г., когато когато правото на собственост върху автомобила е придобито от ищцата Н. И. П. и е сключен анекс към договора, съгласно който страните са постигнали съгласие полицата да се прехвърли на нов собственик на лекия автомобил, като същата е валидна и след промяна на регистрационния номер.

За понятието „застраховане“ съществува легална дефиниция в разпоредбата на чл. 3 КЗ: „Застраховането е дейност по осигуряване на застрахователно покритие на рискове по силата на договор, изразяващо се в набиране и разходване на средства, предназначени за изплащане на обезщетения и други парични суми при настъпване на събития или сбъждане на условия, предвидени в договор или в закон, както и в пряко свързаните с това дейности, включително дейностите, посочени в т. 1 - т. 7“. Застрахователното правоотношение представлява правоотношение между равнопоставени правни субекти, по силата на което срещу задължението на застрахованото лице да заплати застрахователна премия застрахователят се задължава да носи риска от настъпване на застрахователното събитие, а след неговото осъществяване - да заплати застрахователно обезщетение или сума. Основно задължение на застрахования е да плати на застрахователя застрахователна премия. На това

задължение съответства задължението на застрахователя да обезпечи застрахователна закрила, което преди настъпване на застрахователното събитие се изразява в задължение да носи риска от вредоносния резултат, а след този момент – задължение за плащане на застрахователно обезщетение или сума. Насрещните задължения се намират в синалагматична връзка.

По делото не са спорни обстоятелствата, че между страните съществува валиден застрахователен договор, по който застрахованият е изпълнил задължението си да плати застрахователната премия, като в срока на застрахователно покритие е настъпило застрахователно събитие – ПТП.

Спорен между страните е въпросът съществува ли основание за отказ за плащане на застрахователно обезщетение.

Конкретиката на случая сочи, че застрахователят е отказал плащане на обезщетение с мотив, че след сключване на анекса, след прехвърляне на правото на собственост върху процесния автомобил, застрахованият не е представил автомобила за оглед.

Съгласно разпоредбата на чл. 413 КЗ, ако по време на действието на застрахователния договор застрахованото имущество бъде прехвърлено, приобретателят встъпва в правата и задълженията на застрахования по застрахователния договор. По силата на посочената норма договорът запазва действието си, но настъпва промяна в една от страните по застрахователното правоотношение, за което прехвърлителят или приобретателят следва да уведомят застрахователя писмено в 7-дневен срок (чл. 415, ал.1 КЗ).

В обобщение, при промяна в собствеността на застрахования автомобил приобретателят встъпва в правата по застрахователния договор по силата на закона, съгласно чл. 415, ал. 1 КЗ, доколкото не е уговорено друго. От момента на прехвърляне на собствеността върху застрахованата вещ, когато от този момент и рискът от нейното погиване преминава върху лицето, което я е придобило. Независимо от това, в разглеждания случай ищецът придобил собствеността върху автомобила при действието на сключен договор за имуществена застраховка "Каско". Впоследствие бил сключен с ответника анекс към застрахователния договор, с което е изпълнено условието по чл. 415, ал.1 КЗ за уведомяване застрахователя за прехвърлянето и от друга страна този анекс обективира съгласието на застрахователя договорът да продължи своето действие спрямо новия собственик.

Ответникът твърди, че застраховката между тях не е влязла в сила, тъй като не било изпълнено изискването автомобилът да се представи за оглед и заснемане след сключването на анекса. Настоящият състав счита, че обстоятелството, че автомобилът не е представен за оглед и заснемане при сключване на анекса не обуславя извод, че е налице отлагателно условие за действието на застрахователния договор. Конкретиката на случая сочи, че след сключване на анекса ответникът е приел плащания на застрахователната премия. Приемането на изпълнение по договора означава съгласие за продължаване неговото действие спрямо ищцата.

От друга страна, дори и да се приеме, че ищецът е в неизпълнение на задължението си да представи автомобила за оглед и заснемане, това неизпълнение би било основание за ответника да прекрати договора с писмено предизвестие в едномесечен срок от узнаване на прехвърлянето по чл. 414, ал.1 КЗ, в случая от сключване на анекса (чл. 414, ал. 1, изр. 2 КЗ). След като към деня на застрахователното събитие ответникът е знаел за прехвърлянето на собствеността върху застрахованата вещ (бил е уведомен в съответствие с чл. 415, ал.1 КЗ) и в рамките на един месец не е упражнил правото си да прекрати договора, по аргумент от чл. 415, ал.2 КЗ той не може да противопоставя възражение за липса на застрахователно правоотношение с новия собственик. Допълнителен аргумент в тази посока е разпоредбата на чл. 416 КЗ, според която застрахователят не може да се позовава във вреда на приобретателя на застрахователни условия, които са различни от разпоредбите на чл. 413-чл. 415 КЗ.

Съдебната практика е непротиворечива по въпроса, че договореното между страните отлагане действието на застрахователния договор до изпълнението на задължение на застрахования, свързано с установяване на техническото състояние на автомобила към момента на сключването на договора няма правната характеристика на отлагателно условие по смисъла на чл. 25 ЗЗД за пораждаване действието на договора между страните и неизпълнението на предвиденото в застрахователния договор изискване за представяне на автомобила за оглед и заснемане, само по себе си, не се отразява на влизането в сила на застрахователния договор по имуществена застраховка "Каско", щом цялата дължима премия или първата вноска от нея, при разсрочено плащане, са надлежно престирани и приети от застрахователя. В т.см. са решение № 30/ 28.04.2017г. на ВКС по т.д. № 2334/ 2015г. на II т.о., решение № 147/ 06.02.2017г. на ВКС по т.д. № 2481/ 2015г. на II т.о.

От друга страна, съдържанието и видът на соченото задължение изключва то да е и от категорията, считаща се за съществена, с оглед интереса на застрахователя от момента на въвеждането им от съконтрахентите, освен ако не се докаже наличие на причинна връзка между неизпълнението на задължението на застрахования да представи автомобилът за оглед и заснемане, и настъпване на застрахователното събитие, респ. обема на вредите или възможността за тяхното установяване, която хипотеза в случая не е налице.

В светлината на изложеното, следва да се приеме, че договорът за застраховка "Каско" е влязъл в сила и е породил за страните съответните права и задължения, в т.ч. и задължението на застрахователя да заплати обезщетение за покритите от застраховката рискове.

При извод за неоснователност на възражението на ответника, че договорът между страните не е влязъл в сила, следва да бъде разгледано възражението, касаещо размерът на застрахователното обезщетение.

С разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ е дадена дефиниция на понятието действителна застрахователна стойност— стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество.

Като относима следва да бъде цитирана постановената по КЗ (отм.) практика по решение № 167/ 11.05.2016г. по т. д. № 1869/ 2014г. на ВКС, ТК, II ТО, с която по поставения материалноправен въпрос е отговорено, че съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. В съдебната практика по решение № 235 от 27.12.2013г. по т. д. № 1586/ 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 37 от 23.04.2009г. по т. д. № 667/ 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 209 от 30.01.2012 г. по т. д. № 1069 / 2010 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 115 от 09.07.2009 г. по т.д. № 627/ 2008 г. на ВКС, ТК, II т.о. и др. е прието, че обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Този принципен отговор следва от разпоредбите на чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) във връзка с чл. 203, ал. 2 КЗ (отм.) във връзка с ал. 4, уреждащи, че когато между страните по застрахователния договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество (ал. 2), т.е. по пазарната му стойност.

С решение № 141/ 08.10.2015г. по т. д. № 2140/ 2014г. на ВКС, ТК, I ТО, по въпроса за начина на определяне на дължимото обезщетение за имуществени вреди, включително и при пълно погиване на застрахованото имущество, е възприета практика на ВКС, обективирана в решение № 37 от 23.04.2009г. по т. д. № 667/ 2008г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 79 от 02.07.2009г. по т. д. № 156/ 2009г. на ВКС ТК, I т.о., решение № 22 от 26.02.2015г. по т. д. № 463/ 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т. д. № 1069/ 2010г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 235 от 27.12.2013г. по т. д. № 1586/ 2013г. на ВКС, ТК, II т.о, че застрахователното обезщетение при вреди на имущество е в размер на действително претърпените и доказани по размер вреди до уговорената в застрахователната полица застрахователна сума.

Съгласно чл. 15, ал. 4 от Наредба № 24 от 8.03.2006 г. обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, съгласно приложения № 1– 6. Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" по Наредба № 24 от 8.03.2006 г. на КФН, съгласно чл. 4 от нея, представлява указание за изчисляване на размера на щетата на МПС в случаите когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз- в т.см. решение № 52 от 8.07.2010 г. по т. дело № 652/2009 г. на ВКС, ТК, I т. о.; решение № 109/ 14.11.2009г. по т. д. № 870/2010 г., решение № 153/22.12.2011 г. по т. д. № 896/2010 г.; решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., с което на материалноправния въпрос относно за приложимостта на утвърдената с Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН Методика към имуществената застраховка "Каско на МПС" и значението ѝ за размера на дължимото от

застрахователя застрахователно обезщетение е даден отговор, че ”Методиката по Наредба № 24/08.03.2006 г. на КФН не е задължителна, а съставлява указание относно начина на изчисляване на размера на щетата на МПС от застрахователя в случаите, когато на същия не са представени надлежни доказателства(фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз и когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Даденото в този смисъл разрешение важи както за обезщетението по чл. 226 КЗ, така и при иск по чл. 213 КЗ”. При изчисляване на обезщетението не следва да се прилага и коефициента на овехтяване. В т.см. постановените по реда на чл. 290 ГПК решение № 79 от 2.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 156/2009 г., I т. о: „Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказанния размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност”; решение № 6 от 2.02.2011 г. на ВКС по т. д. № 293/2010 г., I т. о. Обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Когато между страните по застрахователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество, т.е по пазарната му стойност. В тази насока ВКС се е произнесъл и в решение № 115 от 9.07.2009г. на ВКС по т. д. № 627/2008 г., II т. о., ТК и решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК.

Съгласно разпоредбата на чл. 390, ал. 2 КЗ, тотална щета на моторно превозно средство е увреждане, при което стойността на разходите за необходимия ремонт надвишават 70 на сто от действителната му стойност. Конкретиката на случая сочи, че към момента на настъпване на застрахователното събитие действителната стойност на МПС е 1647 лева, а стойността на вредите е 1522,60 лева, което е 92 % от стойността на автомобила. Стойността на запазените части е 412 лева. При това *****жение следва да се приеме, че е налице тотална щета. При това застрахователят е задължен да заплати застрахователно обезщетение, което е съответно на действителната стойност на автомобила. При тотална щета застрахователното обезщетение следва да се намали със стойността на запазените части на МПС, които в случая са в размер на 412 лева. По делото не се твърди и не се представят доказателства за това, че ответникът е изпълнил така възникналото в негова тежест задължение за заплащане на застрахователно обезщетение. С оглед изложеното, дължимото обезщетение е в размер на 1110,60 лева (1522,60 лева- 412 лева), до който размер предявеният иск е основателен.

Относно иска с правно основание чл. 86 ЗЗД:

На основание чл. 409 КЗ застрахователят дължи законната лихва за забава от датата на изтичане на срока за произнасяне. От систематическото тълкуване на разпоредбите на чл. 106 КЗ с тази на чл. 409 КЗ, се налага изводът, че обезщетение за забава в размер на законната лихва се следва от датата на изричния отказ на застрахователя. За претендирания по делото период на забава- 18.12.2018г., законната лихва върху дължимото от застрахователя обезщетение в размер 1110,60 лева възлиза на 332,39 лева, до който размер предявеният иск следва да бъде уважен.

В случая законна лихва се претендира и от исковата молба, която следва подаването на писмена застрахователна претенция, поради което тази претенция е основателна.

По разноските:

При този изход на делото, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 83,02 лева и за депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 300 лева. В съответствие с уважената част от исковите, на ищеца следва да се присъди възнаграждение в размер на 266,28 лева.

Ответникът е направил разноски за депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 100 лева. Пред настоящата инстанция същият е бил представляван от юрисконсулт. За осъществено представителство на процесуалния представител на ответника следва да се определи възнаграждение в размер на 100 лева. В съответствие с уважената част от исковите, на ответника следва да се присъди възнаграждение в размер на 61 лева.

Ишцата е представлявана от адвокат, който е предоставил безплатна защита по реда на чл. 38 ЗА. Съобразно решение от 23.11.2017 г. на СЕС по съединени дела С- 427/ 16 и С- 428/ 16, „че определянето на минимални размери за адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба като разглежданата в главните производства, възпрепятствайки другите доставчици на правни услуги да определят възнаграждения под тези минимални размери, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., API и др., С-184/13—С-187/13, С-194/13, С-195/13 и С-208/13, EU:C:2014:2147, т. 43) член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат- под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката- да договорят възнаграждение в по- нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането □ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“. Тоест, националният съд не е обвързано от предвиденото в НМРАВ. Този

извод на съда е основан на обстоятелството, че решението на СЕС по преюдициалното запитване се ползва със сила на тълкувано нещо, като се изяснява значението на съществуващите норми на правото на ЕС, поради което и действието му е *erga omnes*. Силата на тълкувано нещо се изразява в забрана за националният съд да се отклонява от поставеното по преюдициалното дело или да замести даденото тълкуване, респ. да постави под съмнение допустимостта или правилността на решението на СЕС – вж. Решение по дело 05.10.2010г., Elchinov, C-173/09, т. 29.

Основният критерий при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна. Съдът, като съобрази, че фактическата и правна сложност на настоящото дело не е висока и не се отличава от обичайната за този вид дела, осъществената защита, обстоятелството, че производството е приключило в едно заседание, счита, че възнаграждение в размер на 375 лева напълно съответства на правната и фактическа сложност на делото и на осъществената защита. В съответствие с уважената част от исковете, на процесуалния представител на ищеца следва да се присъди възнаграждение в размер на 261 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА “*****” АД, с ЕИК *****, да плати на Н. И. П., с ЕГН *****, сумата 1110,60 лева, представляваща представляваща застрахователно

обезщетение за имуществени вреди, настъпили по л.а. м. "*****", м. "*****", с рег. № *****, в резултат на застрахователно събитие- ПТП, настъпило на 22.11.2018г., съгласно договор за застраховка "Каско"- застрахователна полица № *****, за което е образувана щета № *****, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба- 29.11.2021г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 405 КЗ, сумата 332,39 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за застрахователно обезщетение за периода 18.12.2018г. до 29.11.2021г., на основание чл. 86 ЗЗД.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. И. П., с ЕГН ***** против "*****" АД, с ЕИК ***** иски за застрахователно обезщетение за имуществени вреди, настъпили по л.а. м. "*****", м. "*****", с рег. № *****, в резултат на застрахователно събитие- ПТП, настъпило на 22.11.2018г., съгласно договор за застраховка "Каско"- застрахователна полица № *****, за което е образувана щета № *****, над сумата 1110,60 лева до сумата 1600 лева и за обезщетение за забава върху главницата за застрахователно обезщетение над сумата 332,39 лева до сумата 475,59 лева, като неоснователни.

ОСЪЖДА "*****" АД, с ЕИК *****, да плати на Н. И. П., с ЕГН *****, сумата 266,28 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноски, съобразно уважената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Н. И. П., с ЕГН *****, да плати на "*****" АД, с ЕИК *****, сумата 61 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноски, съобразно отхвърлената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА "*****" АД, с ЕИК *****, да плати на адв. К. А. П., Софийска адвокатска колегия, с адрес: гр. София, бул. "*****" № 36, "*****- СТГ", с ЕГН *****, сумата 261 лева, представляваща възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска защита на Н. И. П. по гр.д. № 67559 по описа за 2021г. на Софийския районен съд, 170 състав, на основание чл. 38 ЗА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Софийския градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____